

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Et Certamen B. Anastasij Persæ, ex eo quod est à Metaphraste æditum. Passus est anno Domini 627. Heraclij Imperatoris 18. Honorij verò Papæ secundo, sub Cosrhoë Persarum rege.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

ruite, ne viuens vidensque peream; Et ne quam præterea molestiam exhibeat, nostrisque conatibus insultet, saxi immanis pondere oneratum demergite. Vix effatus fuerat, cum Eumorphius quidam, omni scelerum impuritate contaminatus, hanc sibi prouinciam à iudice ultro depositens, collecta nautarum manu, sacrilegam sententiam executus est. Statimque, peracto scelere lætabundus, ad Dacianum recurrit, spe alii cuius præmij patrati facinoris, inescarus. Sed cum reliquæ per vastos & immanes mari fluctus, Dei beneficio, ad aridam redirent, Eumorphius, præter diras Conscientiæ furias, nihil.

Eumorphius iactat corpus in mare sed enata.

Apparet cuiusdam in somniis.

Gloriosus verò martyr, nocturna visione, spectatæ probitatis viro apparens, eidem reliquiarum sepulturam piè commendauit. Qui, pulchro animo, minarum Præsidis plus æquo pauidus, odiosam in tam egregio pietatis officio moram traxit. Vnde martyr cuiusdam viduæ, eximie pietatis ac raræ fidei, idem officium injunxit; quæ metamorphanæ etiam moræ impatiens, sacras reliquias magnifico sumptuum apparatu, in templum intulit, quod deinde ab ipso martyre Vincentio, nomen retinuit.

Item cuiusdam viduæ, quæ Sac. eius reliquias sepulchro mandauit.

VITA ET CERTAMEN B. ANASTASII

Vide C. Baro. in Nota. marty. Rô. & To s. Annal. Ecclæ.

Perse, ex eo quod est à Metaphraste editum. Passus est anno Domini 627. Heraclij Imperatoris 18. Honorij verò Papæ secundo, sub Cosrobæ Persarum rege.

22. Januarij.

VARIIS litterarum disciplinis excultus Anastasius, tertur oriündus è vico Rasum, regio

regionis Pazech in Perfide, ubi parens eius, Baudicus opinione Magicæ scientiæ longè præstantissimus, publica artis eiusdem professione rem faciebat ac iuventutem ad omnem abditarum rerum cognitionem erudiebat. Porro filius eius in disciplina Magica nulli secundus, iuuenilis robore exatis prouocatus, mox ad miliciam animum appulit: à rapinis & fordida præda semper alienus. Nam eodem illo tempore, cum in clytra Saluatoris nostri trophæa, ea in regione, miro omnium præconio celebrarentur, ob partam, eorundem virtute, cõtra hostiles infidelium cuneos in bellis victoriam, Anastasius admiratione & amore captus, multa de ijs sciscitari, multa in intimum mentis sinum recondere. Tandem clariore diuini numinis cognitione illustratus, relicta protinus terrena militia, ardentiori animo ad spiritalem confugit. Venit primùm Hierapolim, ad Persam quendam aurifabrum, Christi facris non modò initiatum, sed disciplinis etiam celestibus sic satis imbutum: cuius familiaritas maximo illi ad omnem religionem ac pietatem adiumento fuit. Itaque acrioribus stimulatus igniculis, Hierosolymam profectus est; ubi non modò baptisma, sed & monasticæ vitæ institutum suscepit: picturis quibusdam ad mundi contemptum inflammatus.

Cum enim in templo, egregijs martyrum certaminibus egregio artificio in tabulas depictis animum diutius pasceret, consideratione tantæ virtutis ad eò in Dei amorem exarsit, vt relictis omnibus, se totum ei deuoueret. Interim conspecta martyrum certamina mentè illius nocte dieque tenaciter ad eò occupabãt, prorsus vt incredibili ardore ad similem gloriam aspiraret.

CC 4 Igitur

Patria & Parentes eius.

Fit miles.

Relinquit militiam Christi amore.

Vide quid faciant Sanctorum imaginæ.

Visio eius
futuri mar-
tyrij.

Corripit
magos.
Capitur.

Vexatur in
edia.

Magnani-
mitas eius.

Igitur post multa suspiria, post preces & lacrymas, visus sibi nocte quadam, in somnis excelsum conscendere montem, in quo aureo quadam instructus poculo consistebat, eumque ad haustum benignè inuitabat. Ille verò alacriter ebibit: statimque è somno excitatus, visum mysterium intellexit. Nec mora: Primò diluculo in ecclesia ad magistri prostratus pedes, gratas egit gratias, pro instillato maioris pietatis succo; seque eius commendans precibus: celerè fuga Diospolim transfugauit; inde Cæsaream Palestinae delatus in templo Deiparæ sacro, biduo in precibus perseverauit: nihil præter martyrij palmam flagitans. Post hæc loca sacratiora venerabundus perlustrans, venit in S. Euphemie, ubi in quosdam magicis occupatos præligijs inuectus est. Illi autem artis suæ contemptu vehementer commoti, eum in vincula coniecerunt. Ij erant Caballarij, opinione magicæ scientiæ apud Persas celebres, & quadam auctoritate pollentes. Qui triduana vexatum inedia Marzabana obtulerunt. Is Christianæ ignarus virtutis, constantiam eius seueriore vultu debilitare putabat; sed martyr intrepidus non vultu tantum, sed & verbis animi altitudinem declarabat. Tum Marzabanas defixa in eum oculorum acie. Tu, inquit, cuias es? Respondit athletæ verus sum Christianus Persa genere, ex regione Razech, vico autem Rasunni. Et quidem hactenus artis magicæ præstantia non infimus fui, & ipse Caballarius, ab errore, Christi Iesv beneficio, ad veritatem translatus. Marzabanas haud dubia victoriæ spe inflatus, muneribus & amplioribus multò magis promissis, martyrij constantiam tentauit. Cuius munera ac blâdicias

deestans Anastasius. oculis ad cælum sublatis ait; Abiit, o Rex Christe, ut tanto nomen sanctum tuum dedecore afficiam, & beatâ confessione fallam. Marzabanas, ut eum insigni aliqua ignominia notaret, Placetne (inquit) tibi hoc habitu, quoniam inductus es, in publicum procedere? Cui martyr, Quid ni placeat. Imò tanti ego hunc habitum, quanti tu tuam dignitatem facis. Hoc responso ira commotus Marzabanas; Certè, inquit, tu non hominis, sed dæmonis verba loqueris, qui te suis vinculis constrictum tenet. Ego verò, respondit martyr, non dæmonis, sed Christi IESU summi & æterni Dei verba loquor. Cui Marzabanas; Quid ergo. Non times, ne hac ad Regem referantur, qui te diris exanimatum suppliciiis morti tradere poterit? Quomodo, inquit Anastasius, hominè time-rem, in quem idem omninò interitus cadit. Nam est corpus superare potest, animæ tamen nullum detrimentum inferre potest.

Hanc animi libertatem non ferens Marzabanas, eum ferreo vinculorum pondere oneratum ad saxa damnauit. Quod cum ille summa animi alacritate exequeretur, & vultu, atque ad eò re ipsa ostenderet, nullum sibi pro Christo laborem, nulla supplicia graua esse, cognati & affines (quorum non minimus erat numerus) constantiam eius multis ludibrijs tentarunt: & summa cõ-temptione, ut eum à Christi confessione abduceret, laborauerunt. At ille cum in pios eorum conatus conueneret, Marzabanas rursus ei minas intenuit, & Regis sauitiam proposuit. Cumque eas maiore animi magnitudine, quàm priùs, despiceret, iuratus vehementer iussit eum humi extensum tandem verberari, donec animo fractus succumberet. Ille autem cum carnicum manibus crude-

Damnatus ad saxa ferenda.

Affigitur à suis.

O insignem
Christi mar-
tyrem.

Eximia mar-
tyris virtus
infractusq;
animus.

Mittitur in
Persidem ad
Regē Chof-
roen.

liter extensus verberaretur, & æquo imo luben-
animo ictus multiplices exciperet. Sinite, inquit
me; Neque enim opus est, vt tanquam relucen-
tem teneatis; sicut namque ceruus in medijs calo-
ribus siti confectus fontem desiderat, ita sanè has
delicias & voluptates semper expetiui. Hoc tan-
tum à vobis enixè contendo, vt sacris me vestibus
exutum contundatis: ne venerandus monacho-
rum habitus probro affectus videatur. Hæc cum
dixisset, corpus suum flagris lacerandum prebuit,
tanta animi & corporis immobilitate, vt Dur ad-
miranda eius fortitudine victus, in carcerem eum
reduci mandaret, vbi inuictus agonista, æquius
grauiora seipsum accendebat certamina. Nulla
poterat eius constantia laboribus fatigari,
nullis supplicijs frangi. Interdiu saxorum oneri-
bus fatigabatur, noctu vero teterrimo carcere co-
clusus, non somno defessa mēbra recreabat, sed
stando & orādo animū ad diuina promissa excita-
bat.

Marzabanas igitur post alia multa, cum mina-
rum, tum blanditiarum certamina adhibita, cum
omnes suos conatus in nihilum recidere, & quod
indignissimè ferebat, suam dignitatē ea martyris
constantia in contemptum adduci cerneret. Ecce
inquit, iussus sum te ferreis constrictum vinculis
in Persidem ad Regem transmittere. Cui martyr,
Et quid opus est (inquit) vinculis me constringo-
re, qui etiam lætus sine vinculis eo abire, & graui-
ora excipere supplicia, pro Christi nomine, para-
tus sum: Marzabanas vltius non contēdendum
ratus, statim eum cum firma custodia in Persidem
ad Regem Chosroen transmisit. Rex cum multa
de eius virtute intellexisset, iussit eum suo con-
spectui

spectui offerri: quaesivitque qua de causa auitam religionem abiurasset. Cui martyr; Quia, inquit, ô Rex, nihil præter sceleratam dæmoniorû doctrinam contineu, qui non salutem, vt tu existimas: sed manifestum exitium & pestem sempiternam adferent.

Magistratus, qui Regem corona cingebat, cum hæc audiret, multis eum blanditijs aggressus est; Quid agis, dicebant. ô hominum omnium infelicissime, quæ de dementiæ inuaserunt, vt dira supplicia summis dignitatibus præponas? Redi ad mentem, & te istis præstigijs nexibus, quibus miserè victus teneris, absolue: ne suauissimam hanc vitam, cum crudelissima morte mutare cogaris. At ille nihil effœminatum, nihil quod sit pusilli & abiecti animi, nihil quod sit indignum ijs, quæ præcesserant, præ se ferens, cum illa cõfusa & iucundissima morum simplicitate. Ne labores inquit, neque defatigeris Domine Præses, Mihi enim qui sum mei Christi gratia confirmatus, non perluadebis vt à pietate deficiam. Fac ergo quæcunque vis, à nullo abstinens.

Tunc magistratus vinctum eum more Persico virgis crudeliter cædi iussit, & tibias eius, à viris quibusdam ætatis & roboris vigore præstantissimis, lignis intermedijs immaniter premi. Sed ille cum hæc omnia animo maximo & excelso toleraret, rursus ab istis supplicijs in carcerem receptus est.

Non multum temporis intercesserat, cum rursus magistratus, velletne iussis regijs parere, eum interrogauit. Quibus martyr cû nihil se Christo & pietati prælatum respondiisset, clavis est atrocissime verberatus; deindè relaxatus à vinculis quibus constrictus tenebatur, ex altera manu suspen-

Blanditur ei
diabolus
per suos mi-
nistros,

Premuntur
eius tibie
horrendum
in modum.

Atrox sup-
plicium.

416 VITA ET MARTY. S. ANASTASII
suspensus est, lapide grauiissimi ponderis ex al-
tro pede corpusculi compagem dissoluere. Cum
sic duabus horis tortus, & membra à suis iunctu-
ris diuisa essent, & ipse nihilominus in Christi
confessione exultaret, magistratus tam inuidia
nisi admiratione perculsus, eo relicto, ad Regem
abiit, consuluitque ne ulterius in Anastasio supe-
rando periculum faceret, ne quod futurum dice-
bant, imperij magnitudo ab vnus viri constantia
spreta atque superata videretur.

Multi mar-
tyres suffo-
cantur.

Igitur omni superandi martyris spe penitus re-
missa. Rex quinto post decimo die destinavit mi-
nistros suæ crudelitatis, vt non modo sanctum
hunc, verum etiam alios omnes, Christi nomine
in vinculis detentos, mortis supplicio afficerent.
Fuerunt tunc non pauciores quam septuaginta
funis incollum iniecto suffocati & in flumine
submersi, eo ordine & modo, vt singuli alijs sua
internecione formidine incuterent. Sed vir san-
ctus animum illis diuino sermone addebat, &
sublatis subindè ad coelum oculis, immensas crea-
tori gratias agebat, quod martyrij gloria dignus
inueniretur. Deinde quoque conuersus ad carni-
fices: Optabam ego inquit, pro nomine Domini
mei Iesu Christi, non vulgari aliquo supplicio
vitam profundere, sed vel membratim conscindi,
vel noua aliqua & inaudita morte certamen fini-
re. Sed quia ipsi visum est, hunc martyrij honorem
nobis sine magno aliquo labore cõferre, est quod
illi immortales gratias agamus. Hæc cum dixisset
cum reliquis est consummatus.

Habet Me-
logium Græ-
corum teste
Baron. Eum
Securi per-
cussum esse,
laqueo pri-
us ipsius col-
lo ita astri-
cto, vt respi-
randi facultatem non
haberet.

Carnifices autem, vt aliquod crudelitatis suæ
præmium consequerentur, sacrum caput ampu-
tarunt, & Regi gratum munus obtulerunt. Porro
corpus fuit ingenti pecuniæ summa redemptum, & à

& à filijs Iesdin, debito cum honore, in loco separato sepultum. Nono autem (à peracto certaminis cursu anno) sacre reliquie in Urbem Romam translatae sunt.

Truncatur capite post consumationem.

GLORIOSVM CERTAMEN S. CLEMENSIS Episcopi Ancyran ex eo quod prolixè ac sine intermissione à Metaphrasie est editum; Quod tandem cum annis 28. continuis vexationibus, ob Christi fidem à Gentilibus esset agitatus inuictò animo completit, sub Dioclet. & Maximiano Imppp. circa annum Domini

Vide C. Barro. in Nota Marty. Rô.,

303.

Dventesimo quinquagesimo à natiuitate saluatoris anno, ab imperio verò Valeriani duodecimo, Clemens Ancyra Galatarum provinciae, oliua in domo Dei prodijt fructifera. Erat ei parens insano simulachrorum cultui deditus, & à Christiana pietate omnino abhorrens. Mater claro, æquè vt maritus, stemmate progenita, generis dignitatem nobilitate morum ac vitæ sanctimonia insuper illustrabat. Erat ei nomen Sophia. quæ ab utroque parente fidem Christianam, ac omnem pietatem edocta, nihil non faciebat, vt maritum ab impuro dæmonum obsequio ad Christi obedientiam traduceret. Sed ille pertinax errorum impietatisque defensor, occulto Dei iudicio, in suo scelere periit; vt antea cultura post dæmonum perpetua habitatione socius factus.

23. Ianuarij. Patria & parentes S. Clementis.

Pater mortitur in gentilitatis errore.

Mater autem orba marito, omnem suam curam & cogitationes omnes in filium transtulit, magna animo concepta fiducia, eum quandoque veram in ecclesia Dei palmitem futurum, quæ vitalem